

Sygn. akt IV CNP 34/12

POSTANOWIENIE

Dnia 13 września 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie ze skargi powoda
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego
z dnia 7 listopada 2011 r.,
w sprawie z powództwa A. R.
przeciwko E.PL Spółce Akcyjnej
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 września 2012 r.,

**odrzuca skargę i zasądza od powoda A. R. na rzecz
pozwanego E.PL Spółki Akcyjnej kwotę 600 (sześćset) złotych
tytułem zwrotu kosztów postępowania przed Sądem
Najwyższym.**

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 7 listopada 2011 r., Sąd Okręgowy oddalił apelację powoda A. R. od wyroku Sądu Rejonowego z dnia 22 lipca 2011 r. oddalającego jego powództwo przeciwko E.PL Spółce Akcyjnej z siedzibą o zapłatę

Powód wniósł na podstawie art. 424¹ § 2 k.p.c. skargę o stwierdzenie niezgodności powyższego prawomocnego wyroku Sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z art. 45 ust. 1 i art. 32 ust. 1 Konstytucji RP oraz art. 556 § 2 k.c., art. 11, 11a i 11b pkt ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych oraz Rozporządzenia (WE) Nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. Według wnoszącego skargę, błędna wykładnia wskazanych przepisów jest nie do pogodzenia z podstawowymi zasadami porządku prawnego. W skardze powód podał, że wydanie niezgodnego z prawem wyroku spowodowało powstanie szkody w kwocie 10.000 złotych w postaci wydatków na powrót z Toronto do S.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, ustanowiona ustawą z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98) jest – podobnie jak skarga kasacyjna – środkiem prawnym sformalizowanym. Wysokie wymagania formalne stawiane skardze są związane nie tylko z jej specjalną, nadzwyczajną funkcją w systemie prawa, ale wynikają także z potrzeby spełnienia wysokich oczekiwań profesjonalnych.

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać:

- 1) oznaczenie wyroku, od którego została wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części,
- 2) przytoczenie jej podstaw i ich uzasadnienia,
- 3) wskazanie przepisów prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny,

- 4) uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy,
- 5) wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe a ponadto – gdy skargę wniesiono, stosując art. 424¹ § 2 k.p.c. - że występuje wyjątkowy uzasadniający wniesienie skargi,
- 6) wniosek o stwierdzenia niezgodności orzeczenia z prawem.

Stosownie do treści art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku powinna zawierać między innymi „wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe”. Takie ujęcie jednego z warunków konstrukcyjnych skargi oznacza obciążenie skarżącego obowiązkiem przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie - w odniesieniu do zaskarżonego orzeczenia - jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku. Skarżący powinien zatem ujawnić i wykazać, w sposób wyczerpujący i niebudzący wątpliwości, w drodze stosownego wywodu, powołując odpowiednie przepisy, że od zaskarżonego wyroku nie przysługuje środek prawny, przy pomocy którego mogłoby nastąpić jego wzruszenie (zob. m. in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 sierpnia 2005 r., I CNP 5/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 17; z dnia 13 grudnia 2005 r., I CNP 28/05, niepubl.; z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140; z dnia 27 stycznia 2006 r., sygn. akt III CNP 23/05, OSNC z 2006 r., nr 7 - 8, poz. 140; z dnia 28 czerwca 2011 r. I CNP 16/11, niepubl.; z dnia 22 czerwca 2012 r., V CNP 94/11, niepubl.).

Wymieniony obowiązek dotyczy każdej skargi, która przysługuje od prawomocnych wyroków, których zmiana lub uchylenie w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie jest możliwe. Jak przyjmuje się w piśmiennictwie, założeniem postępowania wywołanego skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku jest jego subsydiarność. Powinno być ono co do zasady wszczynane tylko wtedy, gdy strona wykorzystwała wszystkie środki prawne, które mogłyby doprowadzić do zmiany lub uchylenia wyroku.

Jedynie w wyjątkowym wypadku uregulowanym w art. 424¹ § 2 k.p.c., gdy niezgodność z prawem wynika z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela skarga przysługuje, nawet jeśli strony nie skorzystały z przysługujących im środków prawnych. Wówczas dodatkowym ustawowym obowiązkiem - poza wykazaniem, że uchylenie lub zmiana zaskarżonego wyroku nie jest możliwa - jest wykazanie w skardze, że występuje wyjątkowy wypadek i to nie tylko ze względu na kwalifikowany charakter niezgodności wyroku z prawem ale także z punktu widzenia przyczyn nieskorzystania przez stronę z możliwości zaskarżenia wyroku (zob. m. in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2006 r., I CNP 4/2006, OSNC 2006, nr 6, poz. 113; z dnia 28 kwietnia 2011 r., I CNP 87/10, niepubl.; z dnia 21 grudnia 2011 r., II CNP 49/11, niepubl.; z dnia 10 sierpnia 2012 r., II CNP 36/12, niepubl.). W każdym zatem przypadku skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku, wniesionej zarówno na ogólnej podstawie z art. 424¹ § 1 k.p.c., czy też z powołaniem się na wyjątkowe okoliczności określone w art. 424¹ § 2 k.p.c., strona musi wykazać, że uchylenie lub zmiana tego wyroku w drodze przysługujących jej środków nie jest możliwe.

We wniesionej skardze kasacyjnej, pomimo wymagania przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., nie zostały wykazane, a nawet wskazane, okoliczności dotyczące możliwości uchylenia lub zmiany zaskarżonego orzeczenia

Wymienione w art. 424⁵ § 1 k.p.c. wymagania skargi mają charakter konstrukcyjny i powinny być spełnione kumulatywnie. To oznacza, że skarga niespełniająca któregokolwiek z nich jest dotknięta tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków i podlega odrzuceniu bez wzywania do ich usunięcia. Każde z tych wymagań przewidzianych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. - na co Sąd Najwyższy wielokrotnie zwracał uwagę - ma charakter samoistny, powinno być, zatem spełnione niezależnie od innych wymagań (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05, niepubl.; z dnia 18 stycznia 2005 r., III CNP 21/05, niepubl.; sygn. akt IV CNP 65/11; z dnia 22 listopada 2011 r., IV CNP 65/11, niepubl.; z dnia 28 lutego 2012 r., I CNP 62/11, niepubl.).

Z tej przyczyny skarga powoda podlegała odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

O kosztach postępowania ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, na wniosek pozwanej, Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c.